

Michał Boni – biogram

Urodziłem się w 1954 roku w Poznaniu. Jakiś czas później zostałem absolwentem Uniwersytetu Warszawskiego i wykładowcą w Katedrze Kultury Polskiej UW. Lubiłem swoich studentów i z tego co wiem – z wzajemnością.

Zostałem wybrany Posłem na Sejm I kadencji, sprawowałem też funkcje Ministra Pracy i Polityki Socjalnej (1991) oraz sekretarza stanu (1992–1993). W latach 2008–2011 kierowałem zespołem doradców strategicznych premiera Donalda Tuska. Byłem pomysłodawcą i szefem zespołu do spraw programowania prac rządu, a od 2009 roku Komitetu Stałego Rady Ministrów. Opracowałem m.in. raport o kapitale intelektualnym, raport POLSKA 2030, który określił porządek strategiczny rządu do 2020 roku i wpłynął na wybór priorytetów do programów wykorzystujących środki UE do 2020 roku, a także raport MŁODZI 2011.

Byłem twórcą koncepcji i pierwszym zwierzchnikiem Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji. Starłem się, by misją tej instytucji było traktowanie cyfryzacji kompleksowo. Moje działania skoncentrowane były zarówno na wspieraniu informatyzacji i e-usług, jak i stopniowym zwiększaniu kompetencji cyfrowych obywateli. Od początku bardzo ważne było dla mnie również wykorzystywanie narzędzi cyfrowych w relacjach międzyludzkich oraz cyfrowe uproszczenie procedur administracyjnych. Jestem twórcą koncepcji programu operacyjnego Polska Cyfrowa.

Czytam, również dla przyjemności. Bardzo lubię prozę Hrabala, Maraisa oraz Konwickiego (zwłaszcza te fragmenty, w których mowa o kotach). Pochłaniam też kryminały, ostatnio pewien osadzony w realiach powojennej Warszawy. Słucham wielu różnych rodzajów muzyki, bywam często w filharmonii, a w pracy pomaga mi muzyka Vangelisa. Od wczesnego dzieciństwa darzę szczególną sympatią Marilyn Monroe. Mój rudy kot miał na imię Bazyli, ale nie jestem stroną w odwiecznym sporze prowadzonym przez wielbicieli kotów i psów – moje doświadczenia wskazują na to, że można łączyć te dwie sympatie.